

magyar Demokrata

NÁLUNK MÉG BŰN A VAGYON

TITOKBAN GAZDAGODIK A FELSŐ
KÖZÉPOSZTÁLY A DEMAGÓGIA VIHARÁBAN

ÜDÜLŐVÁROSBÓL MIGRÁNSKÖZPONT

HELYSZÍNI RIPORT A RETTEGŐ BAJORORSZÁGI
GARMISCH-PARTENKIRCHENBŐL

A SOROS-POLIP TERJESZKEDIK

AMERIKAI PÉNZEK MAGYAR CIVIL
SZERVEZETEK TÁMOGATÁSÁRA

KÖVÉR LÁSZLÓ:

**Aki ma
korrupcióról
beszél, az még
nem látott
rendszerszintű
korrupciót**

Kádárék tönkretették az országot

KÖVÉR LÁSZLÓ: AKI MA KORRUPCIÓRÓL BESZÉL, AZ MÉG NEM LÁTOTT RENDSZERSZINTŰ KORRUPCIÓT

Kádárék tönkretették az országot

Engem nem érdekel, milyen okból szűnik meg a Népszabadság. Abban viszont biztos vagyok, hogy ennél szebb ajándékot nem kaphattak volna azok az 56-osok, akiknek a bebörtönzéséről, kreált büntetőpereiről, a fejükre olvasott, de el nem követett büntetteiről annak idején kéjesen számolt be ez a lap – mondta a Demokratának Kövér László. Az Országgyűlés elnökét Soros Györgyről, a formálódó ellenzéki együttműködésről és arról is megkérdeztük, hogy valóban Orbán Viktor-e az új Kádár János.

– Az idei ünnepen úgy tűnt, mintha titokzatos emberek fel akarnák támasztani 2006. október 23. szellemét. Vajon mennyire volt koncepciózus a rendezvény kísérlet?

– Koncepciózus volt, de nemcsak ez, hanem az összes rendezvény kísérlet 2010 óta. Ilyen volt például a Fidesz-székház elleni támadás is. Egyfajta provokáció, hogy a rendőrség erővel lépjen fel ellenük, hogy aztán a nemzetközi televíziós társaságok híradóiban majd mindenki láthassa, hogyan verik a demokráciáért tüntető, békés fiatalokat. Miután a baloldali politikusok nem tudták feldolgozni mindazt, aminek részesévé szegődtek 2006-ban, most azt próbálják bebizonyítani, hogy a jobboldal is ugyanolyan aljas, amilyenek ők bizonyultak tíz évvel ezelőtt.

– Mindenképpen új fejlemény, hogy nemcsak az ünnepi beszédeket, de a lengyel és a magyar himnuszt is kifütyülték. Ilyesmire azért eddig nem volt példa.

– Sokszor éreztük azt az elmúlt huszonöt évben, hogy arra még nem akadt példa, amit a baloldal éppen elkövetett. Most, október 23-án kiderült, hogy nem tisztelik a vendégeket, nem tisztelik az életüket az országért áldozó 56-os hőseket, sem a mártírok emlékét. Eljutottak odáig, hogy már a saját hazájuk – persze, joggal vetődik fel ezek után, mennyire az övék – himnuszt is kifütyülik. Nehéz erre szavakat találni, mert ilyenkor az ember ajkára cifra minősítő jelzők tolnak, de azt gondolom, hogy ez a magatartás mindenfajta kommentár nélkül önmagát minősíti.

– A miniszterelnök az elmúlt években többször használta az új többség kifejezést. Nem lehet, hogy az efféle tiltakozó jelenetek megszorodásával egy idő után a baloldalnak lesz többsége az utcán?

– A jobboldalnak nem attól lett új többsége, hogy egyre több embert vitt ki az utcára. Valójában az emberek mindenféle pártkezdeményezés nélkül egyszer csak úgy érezték, hogy cselekvően fel kell lépniük az értük dolgozó kormány támogatására. Így szerveződtek meg az előző ciklusban azok a több százszázreszes demonstrációk, amelyeknek óriási erejük volt. Az október másodikai népszavazás is egyfajta kiállítás, még sokak részéről azok közül is, akik 2018-ban valószínűleg nem a Fideszre fognak szavazni.

– Ha utcáról nem sikerül ezt a kormányt megbuktatni, akkor jöhet az alkotmányos út. A jelek szerint épül a

technikai koalíció, amelyben Vona Gábornak is fontos szerepet szántak.

– Ez a koalíció nemcsak épül, de már létre is jött. Nyugodtan beszélhetünk múlt időben, mert bár általános országgyűlési választásokon nem próbálták ki, de önkormányzati választáson és időközi országgyűlési képviselő-választáson, például Tapolcán és Veszprémben már igen. Ha összeszednénk a példákat, kiderülne, hogy legalább tucatnyi helyen együttműködnek az országban. Néhány őszinte hangra váltó, jobb időket látott baloldali volt politikus, illetve értelmiségi bizonyos lapokban már megszelleztette, hogy miután Orbánnál nincs rosszabb, akár a Jobbikkal is együtt kell működniük. Ahhoz képest, hogy néhány éve még a Fideszt vádolták a szélsőjobboldallal paktálással, jelentékeny személyiségfejlődést tapasztalunk olyan embereknél, akikről azt feltételeztük, túl vannak már azon a koron, hogy még fejlődni tudjanak. Furcsa dolgok zajlanak itt. A kirobbanónak nem mondható támogatottsággal bíró LMP lelki egyensúlyát veszített új társelnöke, Hadházy Ákos például nyilvánosan megfenyegette a kormányt és a másikat gondolkodókat. Pedig egyáltalán nem vagyok biztos abban, hogy az általuk elszabadítandó gyűlölet és annak minden következménye adott esetben nem hullana vissza az ő fejükre. Ha 2018-ban sem lesznek elegendő a szavazófülkékben, annyian, mint a kormányt támogató választók, akkor miből gondolják, hogy az utcán többen lesznek? Talán egy újabb „internacionalista testvéri segítségnyújtásban” reménykednek, immár megszábadítva magukat a Schiffer András jelentette béklyótól?

– Vajon, a miniszterelnök elleni karakteryilkosság elegendő ennek a szövetségnek? Azok a baloldaliak, akiket én ismerek, soha nem szavaznának Vona Gáborra, és a jobbikosok sem Gyurcsányra.

– Vannak az együttműködésnek finomabb formái is. Például bizonyos egyéni választókerületekben gyenge jelölteket állítanak, s a terepen, a háttérben a másik ellenzéki jelöltet támogatják. Az kétségtelen tény, hogy csak akkor érdemes technikai koalícióra lépniük, ha így biztos a győzelem. És akkor még mindig ott van az a kérdés, hogy a következő választás után hogyan alkossanak egymással koalíciót. Bevallom, ha ez bekövetkezne, én szeretném majd azt a majdani koalíciós tárgyalást belülről, mondjuk, a sarokból figyelni, nézni, ahogyan a Jobbik, a DK,

az MSZP és a magukat liberálisnak mondó törpepártok képviselői alkudoznak egymással. Komolyra fordítva a szót: azért nehéz megcsinálni ezt az együttműködést, mert ha egy pártnak nincs komoly jelöltje, ha nem állít megfelelő személyt, az óhatatlanul kihát a listás szavazatokra is. Mindenesetre ennél fontosabb, hogy a jelek szerint sem a baloldali ellenzék, sem a Jobbik nem ura önmagának. Nem ők fogják eldönteni, hogy mit csinálnak vagy mit nem.

– **Arra céloz, hogy valaki a háttérből mozgatja a szálakat?**

– Igen.

– **Soros György neve hangzik el a leggyakrabban, de nem lehet, hogy ő is csak strómanja másoknak?**

– Igen. Ez a valódi kérdés. Hogy Soros György önmaga-e, vagy csak egyik megjelenítési formája valaki, valami másnak. Mindenesetre ne tartsuk paranoiásnak azt, aki úgy gondolja, hogy térségünkben és a világban ő az egyik legnagyobb felforgató. A Jerusalemban néhány napja összefogott és kemény írást közöltek Sorosról. Arról szólt a cikk, hogy az unió tagállamaiban és másutt is Soros a nemzetállamot akarja eltörölni, és valamiféle kevert népességre cserélné a mostani lakosságot. Az általa finanszírozott álcivil ügynökszervezeteken keresztül támadja az európai demokráciák jogát arra, hogy fenntartsák társadalmi normáikat, nemzeti identitásukat, hagyományait, sőt biztonságukat. Mi, magyarok már a rendszerváltozás előtt megismertük őt. Sokan vannak a mai politikai élet szereplői között – beleértve magamat is, még mielőtt bárki a fejemre olvasná –, akik hosszabb vagy rövidebb ideig, kisebb-nagyobb mértékben haszonélvezői voltak az ő jelenlétének. Ha azonban visszanezünk a kezdetekre, egyre jobban feltárul, hogy miről is szól a tevékenysége. Manapság, amikor az ember korosodó fejjel összerakja a kirakóst, feltűnik például, hogy Soros annak idején állampárti beleegyezéssel kötött szerződést a Magyar Tudományos Akadémiával. A kérdés az, hogy vajon melyek voltak azok a célok, amelyekben az MSZMP vezetése osztozni tudott? A szándékok, amelyek cseppet sem különböztek Soros mai szándékaitól. A pártállam működését ismerve mindenesetre nehéz volna más magyarázatot találni arra, hogy miért engedték be ezt az embert és alapítványát 1984-ben az országba, mint hogy voltak ilyenek, amelyek – ha más nem – az internacionalizmusban való közösség pecsételt meg.

– **Feltűnő, hogy éppen azok a sajtótermékek gúnyolódnak a legjobban a Fidesz Soros Györgyöt érintő bírálata miatt, akik konkrétan pénzt kapnak Sorostól. De vajon, mennyire hatékonyak ezek a – jórészt – internetes portálok? Ha az ember kikapcsolja a laptopját, és elhagyja Budapestet, úgy érzi, a virtuális valóságnak vége, és egy másik világba csöppen.**

– Miután a virtuális valóság a valóságos valóság részévé vált, és annak a befolyásolására alkalmas, a küzdelem nyilvánvalóan zajlik. Az emberek lelkéért és befolyásolásáért mindig is harcoltak, amióta világ a világ, csak az eszközök változtak. Most egyfajta életundort sugározni kezdtek, amely még inkább magába zárja a társadalom tagjainak jelentős részét, elszakítja őket a valódi közösségeiktől, leszoktatja arról, hogy értékekben gondolkozzanak, hogy felelősséget érezzenek önmagukért és a sajátjukon kívüli világért. Ez a kártétel az elmúlt huszoneg évben, és főleg az internet elterjedése óta szerintem felmérhetetlen, mindössze a hagyományos média eszközeivel nem igen orvosolható.

– **A virtuális sajtójelenlétnek kiváló példája a Népszabadság körüli közbeszéd alakulása. Miközben egyszerű piaci adásvételről van szó, az a látszat keletkezett, mintha a sajtószabadságot fenyegetné veszély. Valójában mi a problémájuk ezzel a dologgal?**

– Egyszerűen nem szeretik, ha nem ők töltik be a „nyílt társadalom” minden zugát. Súlyosabb a helyzet, ha valamenynyire hat is, amit nem ők uralnak. Az pedig a legsúlyosabb a számukra, ha valaki nem tartja fenn azt, ami szerintük a haladó irányba hat, függetlenül attól, hogy az általuk istenített piac erre nem hajlandó. Én még emlékszem arra, hogy az 1994-es választások után, amikor az MSZP–SZDSZ-kormány 72 százalékos mandátumtöbbséggel átvette a hatalmat, szőnyegbombázást hajtottak végre a közmédiákban. Ne felejtjük el, hogy akkor más elektronikus médium nem volt, és a politikai tisztogatással azt a kevés jobboldali érzelmű embert is eltávolították, akit ott ért a kormányváltás. Megszűnt a Pesti Hírlap, eltűnt a Pest Megyei Hírlap és a Demokrata, de mindenki csak széttárta a karját, hogy ilyen a piac, miért nem tetszettek olvasottabb lapot csinálni. Az persze senkit sem zavart, hogy a Népszabadság a pártállami időkből behozhatatlan előnyt élvezett. Mesterségesen felpumpált példányszámával lépte át a

rendszerváltozás küszöbét, és nem azért, mintha jobb lett volna a többinél, hanem mert az MSZMP Központi Bizottsága annak idején úgy döntött. Senki sem tette fel azt a kérdést, hogyan lehetséges az, hogy miközben versenyről beszélünk, valaki 30 méteres előnnyel indul 110 gáton? De ha már szóba kerültek a Soros György által finanszírozott revolverlapocskák, tegyük fel a kérdést: rendben van, ha már a piac nem számít, azért politikai szándékú befektetések létezhetnek, igaz? Ha az egyik oldalon fenntartanak a kutya által sem olvasott lapokat, csak azért, mert támadják a kormányt, akkor a másik oldalon miért nem lehetnek po-

litikai motivációi a befektetőknek? Végül, de nem utolsósorban itt van a Népszabadság előléte, vérben és mocsokban születése, azaz, hogy a rákosista Szabad Nép helyét foglalta el, és kezdettől fogva a forradalom eltaposóinak szócsöve volt. A rendszerváltozás súlyos minősítő eleme

a Népszabadság pusztája léte. A változások félresiklásának szimbóluma, hogy a rendszerváltozás utáni napon a Népszabadság ugyanezzel a névvel megjelenhetett. Engem nem érdekel, milyen okból szűnik meg a Népszabadság. Abban viszont biztos vagyok, hogy ennél szebb ajándékot nem kaphattak volna azok az 56-osok, akiknek a bebörtönzéséről, kreált büntetőpereiről, a fejükre olvasott, de el nem követett büntetteiről annak idején kéjesen számolt be ez a lap.

– **Ha az ember hozzászólásokat, kommenteket olvasgat, gyakran találkozunk azzal a véleménnyel, hogy a mostani korszak hasonlít a Kádár-féle**

ezt a döbbenetes erejű darabot. Kezdjük azzal, hogy a Kádár-rendszer tömeggyilkosságban és hazaárulásban fogant. Egy idő után már a kivégzésekről sem tudósítottak, csak csendben, fű alatt folytatták a megtorlást, amelynek ekkor már nem is a megfélemlítés volt a célja, hanem a meztelen bosszú. Emlékszem, mennyire megdöbbentem, amikor minden napvilágra került: egészen más világban élünk, fogalmunk sem volt arról, hogy mi zajlik a börtönök mélyén. Mansfeld Pétert például abban az évben végezték ki, amelyikben megszülettem. Az 1956 utáni megtorlások részének tekinthető utolsó kivégzésekre évekkel az 1963-as amnesz-

gyarországon nem kellett sorba állni az alapvető élelmiszerekért, mint Romániában vagy Lengyelországban. A rendszer úgy tudott enyhíteni a rendőrállami eszközökkel fenntartott nyomáson, hogy a legfőbb szervező elvévé tette a korrupciót, az „ügyeskedést”. Mindenkit utol lehetett érni, mindenkit bíróság elé lehetett állítani, ezért egy idő után az emberek inkább befogták a szájukat, hogy legalább a betevő falat meglegyen.

– **Rendszerszintű korrupcióról most is beszélnek. Például az amerikai nagykövet és Vona Gábor.**

– Akkor ők még nem láttak rendszerszintű korrupciót. Az amerikai nagykövetek idevonatkozó megjegyzését már csak azért sem vehetjük komolyan, mert ők a megfelelő elnökjelöltek támogatásáért kapják magyarországi állomáshelyüket. Vona Gábor pedig meg se szólaljon, nemcsak a Kovács Béla-ügy, de az új gazdája miatt se.

– **Mi a véleménye a Fideszen belüli urizálásról? Luxustárgyakról, luxustakról olvasunk az ellenzéki sajtóban.**

– Ezekről az ügyekről normális esetben nem kellene beszélni, hiszen nem tartoznak a politika lényegéhez. De miután a világ, a politika ma nem így működik, az ellenzék pedig rendelkezik megfelelő sajtófelülettel, bármilyen efféle ügy felhasználható a kormány lejáratására. Így aztán foglalkozni kell az ilyen ügyekkel is, éspedig elsősorban azoknak, akikről azok szólnak, még akkor is, ha joggal gondolhatják, hogy ha törvényesen és tisztességesen szerezték a jövedelmüket és a vagyonukat, akkor az azzal való gazdálkodás – egy polgári társadalom normái szerint – az ő magánügyük. Itt és most, ma Magyarországon nem az. Részben mert még velünk él a szocializmus egyenlősítő ideológiájának szocializációs hatása, részben mert a rendszerváltozás kezdetén az újonnan keletkezett vagyonok mögött nem minden esetben csak a tehetség és a szorgalom állt. Részben pedig azért, mert ahogyan a szocializmus nem számolta fel, csak elrejtette a szegénységet, úgy a rendszerváltozás rendszerének húsz esztendeje is inkább a középrétegek lecsúszás elleni, váltakozó sikeres folyamatos küzdelméről szólt, semmint tömegélménnyé tette volna az alul lévő felemelkedését. Márpedig, aki ma Magyarországon politikálásra adja a fejét, annak ezzel számolnia kell. Kiváltképp, ha egy olyan párt tagja, amely éppen ebben szeretne új korszakot nyitni.

Szentesi Zöldi László

Magyarországra. A fiatalabbak egy része talán el is hiszi, hogy Orbán Viktor az új Kádár János.

– Néhány napja megnéztem a Tóth Ilonka című dráma bemutatóját a Nemzeti Színházban. Aki kíváncsi a Kádár-rendszer természetére, annak ajánlom

tia után került sor. Kádárék a forradalom után terrorral elvégezték a piszkos munkát, majd a többi szocialista országhoz képest relatív jólétet biztosítottak – persze a végén már csak hitelből, melynek terhei még ma is óriási versenyhátrányt jelentenek az ország gazdaságának. Ma-